
ŠIBENIK: KATEHETSKA LJETNA ŠKOLA '86.

Od 25. do 30. kolovoza ove godine održana je u Šibeniku već tradicionalna, petnaesta po redu Katehetska ljetna škola na kojoj je sudjelovalo oko 300 sveće-

nika, časnih sestara i laika, vjeroučitelja i vjeroučiteljica iz raznih krajeva naše zemlje. Školu je i ovaj puta organizirao Stalni odbor Katehetskog vijeća BKJ za organizaciju KLJŠ, koji sačinjavaju: Milan Šimunović, predsjednik; Pavao Crnjac, zamjenik; Andrija Kopilović, tajnik te Consolata Rajković, Želimir Puljić, Aldo Starić i Tonči Trstenjak. Za pripremu i redovno odvijanje KLJŠ u Šibeniku se brinuo pripremni odbor koji su sačinjavali Ante Skračić, Ante Marinov, Slavko Mikelin, Dominik Skevin, Mirko Buljac, Marko Planinić, Zdravka Gverić i Rozina Raguz. Šibenčani su već bili domaćini KLJŠ, prije tri godine i to im je svakako pomoglo u ovogodišnjem organiziranju ovog skupa. Kao što su se u završnoj anketi složili svi sudionici ovogodišnja je Škola bila bolje organizirana.

Rad i raspored Škole ima već svoj uobičajeni raspored koji se ni ove godine nije bitno promijenio. Škola je započela radom u ponedjeljak 25. kolovoza ujutro u 10. sati u crkvi sv. Frane, a završila je svečanom euharistijom u petak 30. kolovoza uvečer u šibenskoj katedrali. Rad Škole je moguće podijeliti na dva bitna dijela: predavanja i rad u timovima. Predavanja su bila održavana u crkvi sv. Frane, hrvatskom nacionalnom svetištu sv. Nikole Tavelića, a rad timova se odvijao u samostanu uz crkvu sv. Frane, kod sestara franjevki, u vjeronaučnom centru „Nova crkva“, u pastoralnom centru „Gospe van grada“ i u zgradi biskupskog ordinarijata.

Svakog dana uvečer u 19,30 sati slavljena je euharistija u šibenskoj katedrali, koju su naizmjenice predvodili domaći biskup Anton Tamarut i biskup Ćiril Kos, predsjednik Katehetskog vijeća BKJ. Osim biskupa, na euharistijskim slavljinama su propovijedali Mirko Mataušić, Ante Kresina i Aldo Starić.

Na Školi je održano ukupno 16 predavanja i priopćenja – 11 u plenumu i 5 po timovima. Rad pet timova animiralo je 20 voditelja.

Evo naslova predavanja i priopćenja i imena predavača: „Temeljne čovjekove težnje i evanđelje“ – Vjekoslav Bajsić (Zagreb); „Kršćanska zrelost – ostvarenje čovjeka kao slike Božje“ – Ante Kresina (Rijeka); „Odgoj u vjeri kao integrativni odgoj“ – Nikola Radić (Rab); „Terapijska dimenzija religioznog odgoja“ – Vladeta Jerotić (Beograd); „Razvojni put religioznog iskustva“ – Ivan Jursić (Krk), umjesto oboljelog Želimira Puljića (Sarajevo); „Općeljudske vrednote i 'odsutnost' apsolutnog“ – Šime Samac (Makarska); „Katehetski postupak koji uključuje traženje i suradnju (prema priručniku „Činiti istinu“) – Ivan Gavran (Zadar); „Kako pomoći mladima da dođu do smisla kao temeljne životne vrednote (mogućnosti egzistencijalne kateheze)“ – Ante Marinov (Šibenik); „Odgoj za istinsku molitvu i cjelovitost ljudske osobe“ – Bernardin Škunca (Zadar); „Lik roditelja i katehete danas i njihova suradnja u cjelovitom odgoju vjeroučnika“ – Mićo Pinjuh (Kočerin); „Kršćanska zajednica kao faktor i ambijent cjelovitog odgoja“ – Ivan Cvitanović (Split).

Praktični rad odvijao se u pet timova. Svaki tim animirala su četiri animatora. Svaki je tim obradio različitu temu, u četiri radna susreta. Evo tih tema i imena animatora timova: 1. „Kojim i kakvim navještajem čovjek dozrijeva?“ (Mirko Mataušić – Zagreb, Ivan Matković – Split, Ante Kresina i Vjekoslav Baj-

sić); 2. „Stvaralačka komunikacija u katehezi – doprinos razvitku cjelovite osobe“ (Josip Baričević – Zagreb, Vladeta Jerotić, Nikola Radić, Ana Zelić – Zagreb); 3. „Razvijanje temeljnih općeljudskih, vjernih sposobnosti u mladosti – neki katehetski modeli“ (Marko Pranjić – Zagreb, Šime Samac, Ivan Jursić, Pavao Crnjac – Rijeka); 4. „Traženje modela za prožimanje vjere i života, liturgije i svakidašnje prakse“ (Ivan Gavran – Zadar, Aldo Starić, Bernardin Škunca, Andrija Kopilović – Subotica); 5. „Suradnja roditelja i kateheta u općeljudskom i vjerničkom odgoju djece i mladih“ (Ivan Nimac – Metković, Mićo Pinjuh, Mirko Klarić – Drniš, Ivan Cvitanović).

Osim praktičnog rada, u timovima je bilo održano i kratko predavanje jednog od voditelja tima. Ta su predavanja imala za cilj uvesti u temu rada kao i potaknuti na razmišljanje i razgovor. Održana su sljedeća predavanja: „Što bi danas trebalo mijenjati u odgoju u vjeri?“ – Ivan Matković, „Književni i drugi oblici estetskog odgoja i obrazovanja – doprinos razvitku cjelovite osobe“ – Ana Zelić, „Katehetski niz 'Problemi mladih' i njegova primjena u katehizaciji preadolescenta“ – Marko Pranjić, „Osloboditeljska dimenzija vjere i molitve“ – Aldo Starić, „Mogućnosti uvođenja roditelja u glavne sadržaje vjere“ – Ivan Nimac.

Drugog dana rada Škole, u utorak 26. kolovoza uvečer, priređena je u crkvi sv. Frane promocija novih katehetskih izdanja Katehetskog salezijanskog centra iz Zagreba. Djelatnici tog centra, Marko Pranjić i Rudi Paloš predstavili su upravo izašlu knjigu Emilija Albericha „Kateheza i crkvena praksa“ i prošle godine izdanu knjigu Franje Emanuela Hoška: „Negdašnji hrvatski katekizmi“. Obje su knjige tiskane u biblioteci „Orijentacije“ Katehetskog salezijanskog centra u Zagrebu. Važnost obiju predstavljenih knjiga, a posebno knjige E. Albericha istaknuli su i T. Trstenjak i M. Šimunović, bivši studenti E. Albericha, kao i J. Baričević, koji također osobno poznaje pisca ovog temeljnog katehetskog priručnika.

U četvrtak, 28. kolovoza u podne u plenumu je troje sudionika Škole govorilo na temu „Kultura komuniciranja“. B. Škunca je iznio nekoliko temeljnih postavki—preduvjeta za uspješan razgovor. Beata Prkačin (Rovinj) i Ankica Džajić (Zagreb) iznijele su vlastita iskustva iz svog vjeronaučnog rada, a Slavko Mikelin (Šibenik) je sudionicima Škole ukratko predstavio Komisiju pastoralne kulture pri Vijeću za laike BKJ i glasilo te komisije, „Bilten PAK“. U petak ujutro, iza predavanja I. Cvitanovića, župljanin jedne šibenske župe, diplomirani pedagog, iznio je svoje osobno iskustvo zajedništva i rada u župi.

Zadnjeg dana Škole, u petak poslije podne, sudionici su opet radili zajedno. Zapisničari i voditelji pojedinih timova dali su kratak prikaz rada u timovima, Tonči Trstenjak je iznio rezultate već uobičajene ankete provedene među sudionicima, a predsjednik Stalnog odbora M. Šimunović je, nakon kratke diskusije, dao svoj kratak prikaz rada i rezultata Škole.

Ograničeni prostor ovog prikaza ne dopušta mi da se upustim u dublje razrađivanje tema ili rada Škole, no smatram da je potrebno reći još koju riječ o dojmovima sudionika, kao i o prijedlozima za bolji rad Škole.

Još se uvijek među sudionicima, osobito kad neki

predavači govore „suhoparno“ ili previše produže svoje predavanje, može čuti kako ima previše teoretskih predavanja na Školi. No, kao što je u završnoj diskusiji istaknula i s. Emanuela, teoretska su predavanja neophodna i nužna. Napokon, pokazala su to i pojedina tzv. „praktična iskustva“ koja su neki sudionici iznijeli. Kao i toliko puta u drugim prilikama, i ovdje se moglo vidjeti da jedno praktično iskustvo ne može jednostavno biti „presađeno“ na drugo mjesto. Naime, koliko god su iskustva iz prakse poticajna i korisna, toliko su i „neupotrebljiva“, tj. ne može ih se doslovno bez prilagodbe primijeniti u nekoj drugoj sredini i prilici. Osim toga, mislim da se i ovaj puta može zamjeriti nekim predavačima koji su pravili prevelike „uvode“ u svoje izlaganje, ostavši na kraju prisutnim slušateljima „dužni“ cjelovitije prikazivanje srži zadanog im predmeta. Organizatorima bi se možda moglo preporučiti da za večernji dio programa razmisle o postavljanju lakšeg, zabavnijeg sadržaja ili možda čak o tome da se vrijeme iza večere (pogotovo kad sudionici zbog raznih prostora „šetaju“) ostavi slobodnim. Napokon, na Školi je bilo govora o cjelovitoj osobi. Možda bi jedan od plodova Škole trebala biti i svijest da vjeronaučni susreti s roditeljima ne budu više nepoznanica ili nešto daleko, nego da postanemo svjesni da su oni potreba prilika i vremena, zahtjev koji ne smijemo zanemariti ili odlagati za kasnije.

U diskusijama i ove je godine bilo prijedloga da se sudionicima Škole materijali šalju unaprijed. Držim da ipak ne treba smatrati nemogućim da se npr. barem prvi broj uobičajenog „Biltena“ sa skicama predavanja i rada u timovima, unaprijed šalje sudionicima. Jasno to bi od Stalnog odbora zahtijevalo ranije pripremanje Škole (možda ujesen, a ne tek u proljeće), a od predavača „ranije“ bavljenje temom. No, budimo uvjereni da u tom slučaju KLJŠ ne bi bila nikakav izuzetak ni u svijetu ni kod nas. Dok su drugi prijedlozi, npr. KLJŠ u raznim krajevima, možda još uvijek previše zahtjevniji, ovo bi mogao biti konkretan korak preusmjerivanju i poboljšanju Škole, što je svakako potrebno. Ne smijemo naime predugo ostati na jednoj te istoj, ustaljenoj shemi, jer to može značiti ne samo napredovanje, nego i nazadovanje. Napokon, nije riječ o susretu, nego o školi, što KLJŠ, unatoč mogućim nedostacima, svakako jest.

Rudi Paloš